

ede for den Ulejlighed, de hidtil have haft med Hensyn til Bidragets Indkrævning. — I det Tilfælde, jeg har nævnt, og som omhandles i Lovforslagets § 5, er det forudsat, at der kan skaffes Oplysning om, hvor Barnefaderen er. Saafremt dette ikke lader sig gøre, er der opretholdt den Regel, der gives i Loven af 1892, nemlig: at Barnemoderen bliver at afvise, saafremt der foreligger Formodning om, at Barnefaderen er død eller har forladt Landet. I modsat Fald vil Barnefaderen være at efterlyse, og hvis man da kan komme til Kundskab om, hvor hans Opholdskommune er, forholdes der som i første Tilfælde, ellers vil Barnemoderen ikke kunne faa noget Bidrag forskudsvis udbetalt. — Denne Ordning vil jo medføre, at Politiet maa have Midler at raade over til at udbetale Bidragene forskudsvis. Det er Tanken, at disse Forskud skulle afholdes af Politikasserne, men for saa vidt de ikke ere i Stand dertil, kan der udbetales Forskud til dem, paa Landet af Amtsrepartitionsfonden og i Købstæderne af Købstadens Kasse. — I Forslagets § 8 er der saa givet en kort Regel om, at, naar Bidraget er udbetalt til Barnemoderen gennem det offentlige Foranstaltning, vil det være at betragte som Fattighjælp til Barnefaderen. I saa Henseende er den Bestemmelse, der indeholdes i Loven af 1892, meget uklar og maatte nødvendigvis være det, naar man skyder Barnefaderens Opholdskommune ind i Rækken mellem de Autoriteter, der skulle hjælpe Barnemoderen til at faa Bidraget; men her, hvor jo hele Fremgangsmaaden er bleven betydelig simplificeret, kan Reglen ogsaa gives ganske kort, nemlig saaledes, at vedkommende Bidrag bliver at betragte som Fattighjælp i Relation til Barnefaderen, saa snart Bidraget er udbetalt af Forsørgelseskommunen. — De øvrige Bestemmelser ere væsentlig Gentagelser af de Bestemmelser, der allerede findes i Loven af 1892.

Det er jo ganske vist, at de Ændringer, der ere foreslaaede, væsentlig ville forøge Politimestrenes Arbejde i det foreliggende Forhold; men paa den anden Side er det lige saa sikkert, at efter den Ordning, der indeholdes i Loven af 1892, have Politimestrene allerede et meget stort Arbejde, navnlig overordentlig meget Skriveri til vedkommende Kommuner. I Stedet for dette vil der nu altsaa træde en Korrespondance med vedkommende anden Politiværdighed, og det kan vel være, at Arbejdet dog ikke bliver forøget i en saadan Grad, som man ved første Øjekast skulde tro,

naar man gør sig bekendt med det foreliggende Forslag. Der er i hvert Tilfælde for Kommunerne vundet meget væsentligt ved den Ordning, her er bragt frem, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale det foreliggende Forslag til det høje Ting.

Høst: Som den højtærede Justitsminister udtalte, er jo nærværende Lovforslag fremkommet ved privat Initiativ i det andet Ting, hvor det blev fremsat i forrige Samling, og efter at være blevet underkastet Behandling i et Udvalg, blev det endelig vedtaget i en Skikkelse, der afveg ikke saa lidt fra den oprindelige. Det er nu atter vedtaget i det andet Ting i Aar igen og vedtaget, uden at det har været Genstand egentlig for nogen nærmere Forhandling dernede. Da vi i forrige Samling fik det herop, var det jo i de allersidste Dage af Samlingen, og der blev altsaa ikke Tid til at forhandle det her i Tinget.

Hyad der har motiveret Forslaget, er den Omstændighed, at man har ment, at de Regler som gælde for Inddrivelse af Underholdsbidrag til uægte Børn, volde Kommunalbestyrelserne særlig paa Landet et meget stort og besværligt Arbejde. Men i Stedet for at simplificere disse Regler, hvad mulig vel nok havde kunnet lade sig gøre, har man her i Forslaget valgt den Vej at læsse alt Arbejdet over paa andres Skuldre, navnlig Politiet, hvilket jo er ulige nemmere. Jeg tror nu just ikke, at det Arbejde, som de nu gældende Regler paalægge særlig Sogneraadene, er uoverkommeligt, thi det maa jo erindres, at man i næsten alle Landkommuner har en lønnet Sekretær, som udfører de skriftlige Arbejder, og Sogneraadets formandens Arbejde er altsaa egentlig kun at underskrive de skriftlige Udfærdigelser, som Sekretæren kommer med. Men jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, thi jeg maa erkende, at det er et stort og besværligt Arbejde, som Inddrivelsen af Alimentationsbidrag paalægger Autoriteterne. Det er i øvrigt vist et stort Spørgsmaal, om det egentlig er rigtigt, at man forlanger det offentlige Arbejde i dette Forhold; thi naar alt kommer til alt, er det dog en rent privat Fordring, som vedkommende Barnemoder har paa Barnefaderen; det var allerede tidligere en stor Begunstigelse for hende, at hun kunde faa Øvrighedens Hjælp til at faa Bidragene inddrevne; hvis andre Kreditorer kunde faa Øvrighedens Hjælp til at inddrive deres private Fordringer, vilde